

výměry první stolice. Lze tedy — jak opět pro řízení před samosprávnými úřady v Čechách již vysloveno (srovn. na př. Boh. 217, 735 adm. a j.) — rekurs pokládati za podaný včas toliko tehdy, když během rekursní lhůty na zákonné podací místo skutečně došel. Ježto v daném případě rekurs do výměru magistrátu z 10. dubna 1924, doručeného straně dne 17. června 1924, došel do podatelny hl. m. Prahy teprve dne 2. července, tedy po uplynutí odvolací lhůty, byl právem odmítnut jako opožděný. Nedostatek poučení o opravných prostředcích — kterážto výtka může se zřejmě týkati jen rozhodnutí stížnostního sboru — nikoliv cit. výměru magistrátu, jenž poučením opatřen byl, — nemůže pak dle toho, co řečeno, rovněž žádné vady řízení zakládati. — — —

Č. 6090.

Dávka z nájemného (Praha): Pro vyměření obecní dávky z nájemného rozhoduje úprava nájemného provedená berní správou stran jednotlivých nájemných objektů, nikoli úprava výnosu z celého domu.

(Nález ze dne 23. listopadu 1926 č. 14.456.)

Prejudikatura: Boh. 4400 a 5834 adm.

Věc: Marie S. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o obecní dávku z nájemného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Na základě nál. nss-u Boh. 4400 adm. vydal zsv nové nyní nař. rozhodnutí, jímž rekurs st-lky opět zamítl jako bezdůvodný s tímto odůvodněním:

»V daném případě byla dávka z nájemného vyměřena správně podle pravidel z nájemného (hodnoty nájemní), jak bylo berní správou uznáno, resp. upraveno za účelem předpisu státní daně činžovní. Od tohoto základu odečetl vyměřující úřad podle § 7, odst. 2 pravidel dávku z nájemného a z úhrnné sumy předepsané dávky odpočítal též 6% srážku na účet vedlejších dávek z příplatků v § 4 uvedených. Pokud rekurs se domáhá, aby i jiné vedlejší poplatky, a to 3% vodní činže a 1% poplatek z nájemných smluv od základu pro vyměření dávek byly odpočítány, jest požadavek stížnosti neodůvodněný, ježto ani berní správa takovýchto srážek z nájemného u jednotlivých nájemných objektů neodečtla.«

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Nálezem shora citovaným bylo vysloveno, že základnou pro výměru obecní dávky z nájemného podle pravidel č. B-25.333/a jest nájemné (nájemní hodnota), jak bylo berní správou státní uznáno, event. upraveno za účelem předpisu státní daně činžovní, a že dlužno tedy při vyměřování dávky respektovati také veškeré srážky, které berní správa, zjišťujíc základnu pro předpis daně činžovní, z přiznaného nájemného učinila, a tak, jak je učinila. Poněvadž však ob. dávka z nájemného podle § 2, odst. 1 cit. pravidel vyměřuje se dle jednotlivých, samostatných celek tvořících objektů nájemných, plyne z toho nutně a bylo ostatně vysloveno již jak v nálezu shora citovaném, tak i v nál. Boh. 5834 adm., vydaném ve věci vodní dávky, obdobně upravené, že úprava nájemného,

prováděná berní správou, jest pro výměru dávky směrodatna ovšem jenom potud, pokud upravuje právě toto nájemné z jednotlivých nájemních objektů, kdežto úprava další, kterou neprovádí již na nájemném z jednotlivých objektů nájemních, nýbrž na nájemném výnosu celého domu, pro výměru dávky z nájemného jest již bez významu.

Stížnost s'ojí na stanovisku, že pro vyměření dávky z nájemného je směrodatným týž obnos, který jest podkladem také pro výměru daně činžovní, a vytýká nař. rozhodnutí jedině, že suma vzatá za základ pro výměru ob. dávky z nájemného nekryje se obnosem, který tvořil čistý základ zdanění pro výměru daně činžovní. Základní názor stížnosti je však nesprávný, neboť, jak shora doličeno, záleží právě podstatně na tom, jde-li o úpravu nájemného u jednotlivých nájemních objektů, a nerozhoduje, jak úřad upravil činžovní dani podrobený výnos celého domu. Z toho, že základna pro výměru daně činžovní a základna pro předpis obecní dávky z nájemného se nekryjí, nelze tedy ještě dovozovati nezákonnost předpisů, resp. nař. rozhodnutí. Jiné námitky však stížnost nečiní, zejména nevytýká, že by nař. rozhodnutí nebylo respektovalo některou úpravu, kterou berní správa provedla na nájemném při jednotlivých nájemních objektech. Vzhledem k tomu bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6091.

Úrazové pojišťování: * Úrazové pojišťovny dělnické nejsou na podkladě článku XIX. zák. z 10. dubna 1919 č. 207 Sb. oprávněny požadovati od horních podniků doplatky pojistných příspěvků úrazových za dobu od 1. ledna 1915 do 31. prosince 1918.

(Nález ze dne 23. listopadu 1926 č. 23.929.)

V ě c: Jan W. a spol. v S. O. (adv. Dr. Ludv. Brixel z Mor. Ostravy) proti ministerstvu sociální péče (za súč. úrazovou pojišťovnu dělnickou pro Moravu a Slezsko v Brně vrch. řed. rada Lev Schoch) o úrazové pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

Důsledkem nálezu nss-u Boh. 325 adm. a se zřetelem k poradě, konané 29. dubna 1921 o otázkách likvidace Všeobecného pensijního ústavu pro zřízence ve Vídni a Úrazové pojišťovny hornické ve Vídni, zmocnilo min. soc. péče výnosem z 26. července 1921 úrazovou pojišťovnu dělnickou pro Moravu a Slezsko v Brně, aby ve smyslu stanoviska hájeného zástupci našeho státu na zmíněné poradě ve věci vymáhání pojistných příspěvků pro Úrazovou pojišťovnu hornickou ve Vídni za léta 1915—1918 provedla revisi mezd za účelem započítání hodnoty naturálních bytů do mzdy (platu) pojištěnců v období 1915—1919 a dodatečně předepsala příspěvky. Zmocnění toto uděleno pro územní obvod úrazové pojišťovny dělnické v Brně z titulu suverenity státní a za tím účelem, aby ony pojistné příspěvky nepropadly nebo se nepromlčely. Vyře-